

Gierik 58, maart 1998

Bert Bevers

TILT

(bij muziek van Scott Walke)

I

deze kluzenaar vermoedt onder kousen sproetjes
bezweert binnensmonds nachtmerries

klinkt zoals hij denkt in cirkelend
weerkaatsen - luidop maar ongezien,

liefst.

cimbalen laat hij klateren als cascades.
toch hangt van dit geluid zijn leven amper af.

Oh the Luzerner Zeitung never sold out
never sold out

II

over zinnen laat hij zilvergrijze sluiers vallen.
niemand vraagt waarom. zo is het dan ook goed.

zingen is voor deze stem geen afdoend woord :
plofjes adem blijven hangen tussen microfoon en

oren.

dan zweeft hij tussen fluisteren en fluiten door
op weg naar waterweegbree, webben en de lippen

van een meisje dat met open mond probeert
een mooie ronde o te neuriën

III

wereldvreemde man scheidt eigen logica.
wie die niet volgen kan mag heel gewoon

een straatje om. zie je hem dan de pijn niet lijden
van monsters in de nacht, van schaduwen in

regen?

de monnik wist verhalen uit, tegels almaar donkerder
rond de voeten. hoofdvul galmen wonderen.

in geval van dij. in geval van dij. hij kust gaten
voor de kogels in geval van dij.

Bert Deben

KIND

Hoe bekijk je mij nu
ik, die gestorven ben van verlangen
uitgeput, verdroogd, verschenen aan mezelf
van hulpeloze eenvoud tot vol van eigenwaan :
als ik een deur sluit
opent elders wel een nieuwe hemel
(een volgend hol van heden)

en niets raakt mij nog
bedrieg ik mij
- niets, dat niet uit mijzelf is gekomen
en gedijde
tot gevolg van wat ik niet meer ben
een nieuwere uitvoering van oude genen
een zelfde glimlach zelfs
die alleen maar sneller somber kleurt

en hoe bekijk ik jou
een twijg van mij geënt in ander leven
zaad geschoten in een vruchtbaar veld
jij bent waar ik ophoud te bestaan
de schakel tussen nu en mijn verleden
mijn tastbare hiernamaals
hoe koel omschrijf ik jou

Mijn woorden werken niet.

OOSTERSCHELDE

Is dit dan de plek die ik zocht
mijn op hol geslagen oude wonde
mijn jeugd die als groene dijken bedolven werd
onder tonnen beton
verstevigd en versteend
wij beiden beschermd tegen eendagstoeristen
(ze bezochten ook mij
ontdekten, bewonderden
en net als de anderen bezoedelden zij)

Ook mijn polders zijn nu reservaat
mijn eilanden vergroot en vernieuwd
en uitgebreid tot musea
elk gedicht is een film van mijn leven
vanuit een andere hoek
een andere focus, een andere lens
maar nooit scherp
ik besta nog slechts in een mistig verleden
een wazig omfloerste ijdelheid

en diep in jou
leerde ik niet te verzuipen
afstand te nemen van starende ogen
blikkend van verbaasde simpelheid,
samen kwamen wij tot een zeker zwijgen
overwonnen en overbeschermd
en afgesloten van het grootste gevaar
gebundelde krachten, maar heel gedoseerd

Vertraagd groeit er in ons nog leven.

Isis

INDIA

De tempels staan nog
met schoonheid gebonden
aan het groene moessonland.

De kleurige sari's
verblinden het hart over
honger en latere droogte.

De witte koeien struinen
stevig van hun macht
door eindeloos verkeer.

De rood-gele monniken
bedelen met vette buiken
om ranzige rijkdom.

Ik stap uit de mixture van cultuur
over stervenden heen,
de air-conditioning binnen.

Mark Meekers

MAGIER

hij kent de zwarte kunsten van verbrand
ivoor en het geheime getal om de sluizen
van het licht te openen, met tussenin
door twijfel verscheurd, de schemering,

die aan de ogen krabt. het vermiljoen
op de lippen praat zijn mond voorbij,
reikt verder dan de oren aan de rij.
de kleuren halen heel diep adem, rijmen

op wat achter de dode dingen leeft.
in zijn hand komt het licht tot rust, viert
gouden bruiloft. en mocht een pigment
(Keulse aarde of azuriet uit fijngewreven

dromen) in verbeterde strijd tegen verbleken,
toch ooit doven, schrijf ik het eeuwig
leven in: zo staat voor het oog van één
ogenblik weer onsterfelijkheid te kijk.

SASKIA (1633)

als een poes die melk likt, drink ik
je met gulzige blikken. met 'n zilverstift,
zachtjes, om niet te schrammen, teken ik
je na: een vlinder in een monstrans.

een strohoed van gevlochten zon draait
rondjes op je hoofd. ondeugend de gensters
in je pupillen, schrill het lachje van
de krekels in je mondhoek, als mijn hand

de wilgenkatjes van je borstjes plukt.
onze namen zullen branden op de lippen
van de tulpen, hand in hand zullen wij
voor 't vuurpeleton van de papavers staan,

met zingende schaatsen wijdlopend ons
geluk op de grachten uitschrijven. nooit
gaat het licht achter de rand van onze ogen
onder. wij leven tussen wonde en wonder.

*(gedichten uit EEN HART VAN LICHT,
poëtische portfolie rond leven en werk van Rembrandt)*

BADENDE JONGE VROUW

behoedzaam om geen scherven te maken,
op reigerspoten, religieus als een wild
dier dat komt drinken aan de rivier,
waadt zij door de spiegels van het water.

nat-in-nat vloeien de penseelstreken
tot onderrok samen. plooien tonen
meer dan ze verborgen: rijpe rondingen
voor het grijpen. hij schildert haar

het hemd van het lijf: lokvogel voor de
ogen. voor de hele wereld tilt zij
haar kleed op, toont haar dijen
van suikergoed, maar merkt het niet:

zij baadt in zichzelf, laat alle verdriet
met de stroming meedrijven. op de oever
waakt een bejaarde wilg, naait het licht
met gouden naalden verder aan haar mantel.

ZELFPORRET BIJ SCHEIDEND LICHT

een hoofd in de spiegel verdronken,
tot op de schedel geschoren, grijnzend.
hij maakt het gezichtsverlies ongedaan,
kleedt zijn gelaat met verf en vlees weer aan.

hij tekent het voorhoofd met loodwit,
zwaar om dragen, blank als genadebrood,
brengt wat rood in het weefsel van
tot op de draad versleten wangen.

de tijd heeft masker na masker af-
gepeld, toch pookt het licht zijn
ogen op en krult zijn haren. hij smeert
zich een lachje als stroop om de mond,

blijft minzaam achter de lippen,
die krimpen tot gekonfijt fruit,
proeft nog even de zoete smaak van zich-
zelf voordat het lijnwaad lijkwade wordt.

Merik van der Torren

HERFST slaat om zich heen, de wildeman
scheert weelderige bossen kaal
uit zijn wonden gutst de regen
door licht verraden raast hij voort
vlammend gaat het jaar ten onder
op zijn laatste ruige feestje
met de wrange smaak van landwijn
liedjes over vroeger

het kan wel zijn dat alles voorbij is
dat kou aan ieders botten knaagt
ik trek gewoon een warme trui aan

DE WIND heeft de straat opengescheurd.
Oude kranten omklemmen een lantaarnpaal.
De wind heeft aan vuilnis geknabbeld
en koffiedik in het rond gestrooid.
Scherven van glas spiegelen.
Een oude kerk wijst
de met bloed besmeurde hemel in.
Dan hoor ik in de verte klinken
op hakken van ijs de winterkoning.
Hij nadert, zal hij mij vinden,
en wil ik dat, zal hij dan smelten,
en hoe dan. De stappen gaan voorbij,
ik zwel op in een ballon van pathos.
Wat gek dat niemand mij ziet.

HET BOEK slaat zijn bladzijden in mij om
vertelt zijn drama met zorg
slijpjes hangen in de kroonluchter
Vivaldi rent de jaargetijden door
sterretjes kleven aan zijn wang
zie toch dansen de acrobaat van taal
het geheim vermaakt als nooit tevoren
het schreeuwt de marge uit

IK SCHITTERDE in het Hof van Eden
omringd door de glans van zijde.
In mijn haren sneeuwde het zilver.
Mijn vormen gingen uit de kleren.
Ik gaf me over aan Zijne Hoogheid.
Zijn ritme bonkte mij in slaap.
Wassen beelden trokken voorbij
in het donker van zijn ruimte,
God mag weten waar naartoe.
Eindelijk hield het bonken op.
Een lied van licht verblindde mij.
Ik zag mij zitten op de plankenvloer,
om mij heen gebroken glaswerk,
confetti, peuken, een strooien hoed.

Philippe Jones

(vertalingen: Guy Commerman)

SI UN MONDE ASSÉCHÉ

Si un monde asséché
sans hasard et sans doute
règne

il est dit que l'homme et la femme seront appelés en marge du désir

Les choses prendront l'ordre et le rang

alors viendra le jour des lèvres sans épines et des bras sans orages

Joie
plus d'oiseaux voyageurs
la pure mécanique

(ex: "Être selon", 1973)

INDIEN EEN DROOGGELEGDE WERELD

Indien een drooggelegde wereld
zonder toeval en zonder twijfel
heerst

staat het vast dat man en vrouw zullen worden opgeroepen aan de zijlijn van het verlangen

De dingen zullen orde en rang ervaren

dan komt de dag van lippen zonder doornen en van armen zonder onweders

Vreugde
meer trekkende vogels
het zuivere raderwerk

EN ATTENTE

En attente
au delà des signes

dans la respiration qui lui est propre, un goutte à goutte germe et puis grandit pour former
son image

L'insecte peut saisir
ce qu'un esprit récuse

(ex: "Racine ouverte", 1976)

AFWACHTEND

Afwachtend
verder dan tekens reiken

in de eigenheid van ademhalen, kiemt een druppel druppelsgewijs en groeit en wordt zijn
evenbeeld

Het insect kan vatten
wat een verstand afwijst

TACHE OU VEINULE

Tache ou veinule
se lie à la tendresse
un lézard lèche une muraille
courbe fine et vire
naît sitôt conçu
devient et s'écrit
rejaillit et vole
un martinet foudroie le ciel
se détend dans l'ardeur
s'étale et signe

VLEK OF HAARVAT

Vlek of haarvat
bindt zich aan tederheid
een hagedis likt een stenen muur
zuivere kromming en wentelt
geboren ziezo bevrucht
zo geworden en geschreven
verschijnt weer en vliegt weg
een zweepje bliksemt de hemel
ontspant zich in de hitte
laat zich bewonderen en merkt

(ex: "D'un espace renoué", 1979)

TA MAIN éveille ses domaines

lorsqu'un amour se vit du coeur jusqu'à l'écorce, il s'ouvre
aux lendemains qu'il veut se découvrir

Ta bouche absorbe les brouillards

un langage accordé peut se jouer de l'ombre ou vêtir chaque
soir du poids de ses caresses

Ton souffle s'injecte à mon sang

toute racine file au travers de ces jours, trame la joie, s'en
vient ancrer tous nos encore

Rien ne survit sans ton regard

(ex: "D'un espace renoué", 1979)

JE HAND wekt haar landgoed wakker

wanneer liefde zich leeft van hart naar schors, opent zij zich
voor de nog te ontdekken morgenden

Je mond slorpt de nevelen op

een overeenstemmend woord schudt de schaduw van zich af en kleedt elke avond met de
zwaarte van strelingen

Je adem dringt mijn bloed binnen

elke wortel kronkelt doorheen zijn dagen, weeft de vreugde,
ankert zich in ons almaar meer

Niets overleeft zonder je blik

SUR LES PLUS HAUTS SENTIERS

Sur les plus hauts sentiers
n'avons-nous pas vécu l'intense

non pas le quotidien mais une idée du monde
cette tension qui fait la forme
la vérité d'un rouge ou le sang d'un vocable

des amis te gardent présence
et nombreux à veiller

(ex: "Paroles données", 1981)

OP DE HOOGSTE WANDELPADEN

Hebben we soms niet fel geleefd
op de hoogste wandelpaden

niet het dagelijkse maar een idee van de wereld
de spanning die vorm geeft
de waarheid van rood of het bloed van een woord

vrienden koesteren je aanwezigheid
en velen waken

UN SOUVENIR ACCUEILLE

Un souvenir accueille et le sombre et le feu

la glace est poids et transparence
un corps se rêve un mur se fige

oiseau diras-tu l'heure

Une feuille qui bouge évoque une figure

vent es-tu forme ou vide

et de moraine et de mémoire
naissent du jeu les devenirs

Un signe obscur ou sourd précède l'écriture

(ex: "Image incendie mémoire", 1985)

EEN HERINNERING ONTVANGT

Een herinnering ontvangt duisternis en vuur

het ijs is gewicht en doorzichtigheid
een lichaam droomt zich een muur stolt

vogel zeg jij het uur

Een blad beweegt herinnert aan een beeld

wind ben je vorm of leegte

uit de speling van morene
en heugenis ontstaat het worden

Een duister of doof teken gaat het schrijven voor

DANS LA CRAINTE et l'argile
on veut sculpter un dieu

un masque vit sa bouche épelle
terre sombre et des fards
le gris flammé d'écorce
un souffle rythme un cri s'enfuit
les subtiles poussières
philosophie des cendres
trament les faits rongent la voie

alors dieu créa l'être
en lui cachant le deuil

(ex: "*Le temps hors le temps*", 1994)

UIT VREES en klei
wil men een god kweken

een masker leeft zijn mond spelt
duistere aarde en veinzerij
het gevlamde grijs
van schors
een zucht ritmeert een kreet ontsnapt
het subtiele stof
filosofie van asse
weven de feiten knagen aan de weg

toen schiep god het zijn
en verborg het wezen de rouw

Rose Vandewalle

TERUG bij het rusthuis beland
stijgt vanuit de rolstoel gekreun,
gegrien van een huilerig kind.

Ik buig me over haar heen :
spijt staat in haar ogen te lezen.
De wandeling is afgelopen :
voor haar lijkt het meteen
alsof de zomer voorbij is.

Eens binnen houdt ze zich stram,
zo stijf als een stok,
als een kind dat weigert te plooiën,
haar pruillip nu zoveel groter
en ach zo aandoenlijk.

VANUIT velden vol bloemen
lila's en groen
kwam
de Tour
via het scherm
geluidloos
het salon binnengegleden

wriemelend
maar stil als de velden
geen zweet of gezwoeg

het salon
zonder tapijt
zonder vertoon
ontving hen op zondag

DE BEWONERS alhier gedragen
zich nooit als op zondag
vergeten als kinderen
alvorens het salon te betreden
hun voeten te vegen
hun stemmen te dempen
en lachen of huilen om niets

de naam van salon is een vloek
voor hen die hier wonen

Robert Lowell

(vertalingen: Willem M. Roggeman)

WATER

It was a Maine lobster town -
each morning boatloads of hands
pushed off for granite
quarries on the islands,

and left dozens of bleak
white frame houses stuck
like oyster shells
on a hill of rock,
and below us, the sea lapped
the raw little match-stick
mazes of a weir,
where the fish for bait were trapped.

Remember ? We sat on a slab of rock.
From this distance in time,
it seems the color
of iris, rotting and turning purpler,

but is was only
the usual gray rock
turning the usual green
when drenched by the sea.

The sea drenched the rock
at our feet all day,
and kept tearing away
flake after flake.

One night you dreamed
you were a mermaid clinging to a wharf-pile,
and trying to pull
off the barnacles with your hands.

We wished our two souls
might return like gulls
to the rock. In the end,
the water was too cold for us.

WATER

Het was een stad van sukkelaars in de staat Maine -
elke morgen stapten scheepsladingen arbeiders
op naar de graniet
groeven op de eilanden,

en verlieten dozijnen sombere
wit omrande huizen, die vastzaten
als oesterschelpen
aan een rotsheuvel,

en onder ons klotste de zee
met de ruwe kleine lucifer
helemaal in de war door de waterkering,
waar de vissen met aas werden gevangen.

Weet je nog? We zaten op de platte rots.
Vanop deze afstand in de tijd
lijkt het op de kleur
van parelmoer, die rot en paarser wordt,
maar het was slechts
de gewone grijze rots
die gewoon groen werd
wanneer de zee ze onderdompelde.
De zee dompelde de rots onder
aan onze voeten de hele dag door,
en deed ze verder afbrokkelen
schilfer na schilfer.

Op een nacht droomde je
dat je zeemeermin was,
die zich vastklemde aan een steigerpaal en je probeerde
de zeepokken met je handen af te trekken.

Wij wensten dat onze twee zielen
als meeuwen zouden terugkeren
naar de rots. ten slotte
was het water te koud voor ons.

THE FLAW

A seal swims like a poodle through the street
of blinding salt. A country graveyard, here
and there a rock, and here and there a pine,
throbs on the essence of the gasoline.
Some mote, some eye-flaw, wobbles in the heat,
hair-thin, hair-dark, the fragment of a hair -

a noose, a question ? All is possible;
if there's free will, it's something like this hair,
inside my eye, outside my eye, yet free,
airless as grace, if the good God ... I see.
Our bodies quiver. In this rustling air,
all's possible, all's unpredictable.

Old wives and husbands! Look, their gravestones wait
in couples with the names and half the date -
one future and one freedom. In a flash,
I see us whiten into skeletons,
our eager, sharpened cries, a pair of stones, cutting like
shark-fins through the boundless wash.

Two walking cobwebs, almost bodiless,
crossed paths here once, kept house, and lay in beds.
Your fingertips once touched my fingertips
and set us tingling through a thousand threads.
Poor pulsing Fête Champêtre! The summer slips
between our fingers into nothingness.
We too lean forward, as the heat waves roll
over our bodies, grown insensible,
ready to dwindle off into the soul,
two motes or eye-flaws, the invisible ...
Hope of the hopeless launched and cast adrift
on the great flaw that gives the final gift.

Dear Figure curving like a questionmark,
how will you hear my answer in the dark ?

DE VLEK

Een zeehond zwemt als een poedel door de dunne laag
van verblindend zout. Een landelijk kerkhof, hier
en daar een rotsblok, en hier en daar een pijnboom,
aangedaan door de benzinedampen.
Een stofje, een oogvlekje, trilt in de hitte,
haardun, haarzwart, het fragment van een haar -

een strik, een vraag? Alles is mogelijk;
als de vrije wil bestaat, is het iets als dit haar,
binnen in mijn oog, buiten mijn oog, nochtans vrij,
windstil als de deugd, indien de goede God ... ik zie het.
Onze lichamen beven. In deze ruisende lucht
is alles mogelijk, is alles onvoorspelbaar.

Oude vrouwen en echtgenoten! Kijk, hun grafstenen wachten
paarsgewijs met de namen en de halve datums -
één toekomst en één vrijheid. In een flits
zie ik ons verbleken tot geraamten,
onze onstuimige, schrille kreten, een paar stenen,
snijdend als haaienvinnen door de eindeloze deining.

Twee wandelende spinnenwebben, bijna zonder lichaam,
kruisten hier elkaars pad, deden het huishouden, en lagen in bedden.
Je vingertoppen raakten eens mijn vingertoppen
en deden ons zinderen door duizend draden.
Arm trillend Fête Champêtre! De zomer glipt
tussen onze vingers weg in het niets.

Wij ook leunen voorover, terwijl de hittegolven over
onze lichamen rollen, onmerkbaar gegroeid,
klaar om te krimpen tot in de ziel,
twee stofjes of oogvlekjes, het onzichtbare ...
Hoop van de hopeloze van wal gestoken
en stuurloos zwalpend over de grote vlek
die het allerlaatste geschenk geeft.

Lieve Verschijning krullend als een vraagteken,
hoe zul je mijn antwoord horen in het donker ?

FOR THE UNION DEAD

"Reliquunt Omnia Servare Rem Publicam".

The old South Boston Aquarium stands
in a Sahara of snow now. Its broken windows are boarded.
The bronze weathervane cod has lost half its scales.
The airy tanks are dry.

Once my nose crawled like a snail on the glass;
my hand tingled
to burst the bubbles
drifting from the noses of the cowed, compliant fish.

My hand draws back. I often sigh still
for the dark downward and vegetating kingdom
of the fish and reptile. One morning last March,
I pressed against the new barbed and galvanized

fence on the Boston Common. Behind their cage,
yellow dinosaur steamhovels were grunting
as they cropped up tons of mush and grass
to gouge their underworld garage.

Parking spaces luxuriate like civic
sandpiles in the heart of Boston.
A girdle of orange, Puritan-pumpkin colored girders
braces the tingling Statehouse,

shaking over the excavations, as it faces Colonel Shaw
and his bell-cheeked Negro infantry
on St. Gauden's shaking Civil War relief,
propped by a plank splint against the garage's earthquake.

Two months after marching through Boston,
half the regiment was dead;
at the dedication,
William James could almost hear the bronze Negroes breathe.

Their monument sticks like a fishbone
in the city's throat.
Its Colonel is as lean
as a compass-needle.

He has an angry wrenlike vigilance,
a greyhound's gentle tautness;
he seems to wince at pleasure,
and suffocate for privacy.

He is out of bounds now. He rejoins in man's lovely,
peculiar power to choose life and die -
when he leads his black soldiers to death,
he cannot bend his back.
On a thousand small town New England greens,

the old white churches hold their air
of sparse, sincere rebellion; frayed flags
quilt the graveyards of the Grand Army of the Republic.

The stone statues of the abstract Union Soldier
grow slimmer and younger each year -
wasp-waisted, they doze over muskets
and muse through their sideburns ...

Shaw's father wanted no monument
except the ditch,
where his son's body was thrown
and lost with his "niggers".

The ditch is nearer.
There are no statues for the last war here;
on Boyleston Street, a commercial photograph
show Hiroshima boiling

over a Mosler Safe, the "Rock of Ages"
that survived the blast. Space is nearer.
When I crouch to my television set,
the drained faces of Negro school-children rise like balloons.

Colonel Shaw
is riding on his bubble,
he waits
for the blessed break.

The Aquarium is gone. Everywhere,
giant finned cars nose forward like fish;
a savage servility
slides by on grease.

VOOR DE DODEN VAN DE UNIE
"Reliquunt Omnia Servare Rem Publicam"

Het oude Aquarium van Boston-Zuid staat nu
in een Sahara van sneeuw. Zijn gebroken ruiten zijn dichtgetimmerd.
De bronzen windwijzer-kabeljauw heeft de helft van zijn schubben verloren.
De luchtige waterreservoirs staan droog.

Eens kroop mijn neus als een slak op het glas;
mijn hand jeukte
om de luchtbellens te breken
die ontsnapten aan de neuzen van de bange, inschikkelijke vissen.
Mijn hand trekt zich terug. Vaak zucht ik nog
voor het donker beneden gelegen en plantenetend koninkrijk
van vissen en reptielen. Op een morgen in maart jongstleden
drukte ik mij tegen de nieuwe, van weerhaken voorziene en gegalvaniseerde

omheining van de Meent van Boston. Achter hun kooi gromden
gele graafmachines als dinosaurussen
terwijl ze tonnen moes en gras ophaalden
om hun onderaardse garage uit te graven.

Welig tierende parkeerruimtes als stedelijke
zandhopen in het hart van Boston.
Een gordel van oranje, puriteins-verwaand gekleurde balken
ondersteunen het tintelende overheidsgebouw;

dat trilt boven de graafwerken, onder de ogen van Kolonel Shaw
en zijn negerinfanterie met bolle wangen
op Sint Gaudens trillend reliëf van de Burgeroorlog,
gestut met spaanhout tegen de aardbeving van de garage.

Twee maanden na de mars door Boston
was de helft van het regiment dood;
bij de inwijding
kon William James de bronzen negers bijna horen ademen.

Hun monument steekt als een visgraat
in de keel van de stad.
Zijn kolonel is even schraal
als de naald van een kompas.

Hij bezit de boze waakzaamheid van een winterkoninkje,
de edele strakke spanning van een hazewind;
hij schijnt te huiveren van plezier,
en stikt van verlangen om alleen te zijn.

Hij bevindt zich nu op verboden terrein. Hij verheugt zich
in de leuke, bijzondere kracht van de mens
om te kiezen hoe hij zal leven en sterven -
wanneer hij zijn zwarte soldaten naar de dood leidt kan hij zijn rug niet buigen.

Op duizend gemeenteplein van New England

bewaren de oude witte kerken de schijn
van schaarse, oprechte opstandigheid; strijdlustige vaandels
woelen de kerkhoven om van het Grote Leger van de Republiek.

De stenen beelden van de abstracte Unie Soldaat
worden slanker en jonger elk jaar -
met een wespentaille dommelen zij in boven musketten
en mijmeren doorheen hun bakkebaarden ...
Shaws vader wenste geen monument
behalve de sloot,
waarin men het lichaam van zijn zoon wierp
en verstopte samen met zijn "nikkers".

De sloot is dichterbij.
Er staan geen standbeelden voor de laatste oorlog hier;
in Boyleston Street toont een beroepsfotograaf
hoe Hiroshima kookt

boven een Mosler Brandkast, de "Rots der Jaren"
die de ontploffing overleefde. De ruimte is dichterbij.
Wanneer ik bij mijn televisietoestel hurk
rijzen de uitgeputte gezichten van zwarte schoolkinderen op als ballonnen.

Kolonel Shaw
rijdt op zijn luchtbel,
hij wacht
op het gezegende openbarsten.

Het Aquarium is weg. Overal zijn er auto's
met reusachtige vinnen en de neus vooruit als vissen;
een barbaarse onderdanigheid
glijdt voorbij op olie.